

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Samosoudce Okresního soudu Plzeň-město Mgr. Vladimír Žák rozhodl v hlavním líčení konaném dne 30. března 2020 v Plzni takto:

J. P.

nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED] (ohlašovna pobytu ÚMO),
t.č. ve výkonu vazby ve [REDACTED],

je vinen, že

- 1) ačkoli věděl, že se jeho sdělení nezakládají na pravdě, uvedl v rámci trestního oznámení, které sepsal dne 20. 7. 2018 a které bylo stejného dne prostřednictvím datové zprávy doručeno na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Městské ředitelství policie Plzeň, Územní odbor vnější služby Obvodní oddělení Plzeň – střed, se sídlem Plzeň, Anglické nábřeží 7, dále v dalším písemném oznámení, které sepsal dne 21. 7. 2018 a které bylo dne 23. 7. 2018 prostřednictvím datové zprávy doručeno stejnému policejnímu orgánu, a následně v rámci trestního oznámení, které sepsal dne 23. 7. 2018 a které bylo dne 25. 7. 2018 doručeno pracovišti Generální inspekce bezpečnostních sborů na adresu Husova 2727/10, Plzeň, že byl policisty prap. R. [REDACTED] A. [REDACTED] (OEČ [REDACTED]) a prap. M. [REDACTED] V. [REDACTED] (OEČ [REDACTED]), kteří jsou služebně zařazeni u [REDACTED] policie [REDACTED], dne 20. 7. 2018 při převozu služebním vozidlem od budovy pobočky Equa bank na adrese Plzeň, sady Pětatřicátníků 10, kde se dne 20. 7. 2018 dopustil přestupkového jednání, že byl slovně urážen a bylo mu vyhrožováno slovy "no počkej na baráku" a dále, že byl v budově služebny [REDACTED] uvedenými policisty v kanceláři sražen k zemi na kolena a následně opakovaně fyzicky napaden údery do hlavy a obličeje, to vše při úkonech, které s ním uvedení policisté prováděli dne 20. 7. 2018 nejméně v době od 12.41 hod. do 15.55 hod. z důvodu jeho nevhodného chování v budově citované banky, což bylo šetřeno ve věci sp. zn. KRPP-108042/PŘ-2018-030517, přičemž na základě citovaných podání J. [REDACTED] P. [REDACTED] byly

policejním orgánem Generální inspekce bezpečnostních sborů, oddělení prověřování a dokumentace, pracoviště Plzeň, pod sp. zn. GI-2888/TČ-2018-842040 dne 27. 8. 2018 podle § 158 odst. 3 trestního řádu zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání zločinu mučení a jiné nelidské a kruté zacházení podle § 149 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, kterého se měli vůči J. P. dopustit mimo jiné i uvedení policisté prap. R. A. a prap. M. V., kteří byli v souvislosti s podáním J. P. prověřování, kdy v rámci podání vysvětlení, realizovaného v průběhu vedeného prověřování s J. P. v budově citovaného útvaru na adrese Plzeň, Husova 2727/10, dne 24. 9. 2018 v době od 16.03 hod. do 16.38 hod., po řádném poučení, ve kterém byl kromě jiného upozorněn také na trestní odpovědnost za uvedení vědomě nepravdivých údajů ve smyslu § 345 trestního zákoníku, do protokolu mimo jiné uvedl, že hlídka policistů se dopustila jednání, jak popsal ve svých písemných oznámení, kdy celá věc byla ze strany Generální inspekce bezpečnostních sborů dne 25. 10. 2018 podle § 159a odst. 1 trestního řádu odložena, a to s odůvodněním, že nebylo prokázáno, že by se jmenovaní policisté dopustili vůči J. P. trestného činu či jiného protiprávního jednání,

- 2) v Plzni dne 30. 9. 2019 v době kolem 14.15 hodin, v sídle úřadu práce na adrese Klatovská třída č. 200e, v podlaží, v kanceláři poškozené E. P., nar. , která s obžalovaným jednala jako v rámci plnění svých služebních povinností jako úřední osoba ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku, poté, kdy se se jmenovanou dostal do slovního sporu ve věci proplácení mimořádné okamžité pomoci na úhradu svého ubytování, neboť neakceptoval její vysvětlení o nemožnosti výplaty sociální dávky předem, že si to „odnese ona i její rodina“, což v poškozené vzhledem k dřívějším zkušenostem s agresivním jednáním obžalovaného vzbudilo obavy, že by v důsledku dalšího agresivního jednání ze strany obžalovaného mohla být způsobena újma na zdraví nejen jí, ale i jejím rodinným příslušníkům,
- 3) v Plzni dne 30. 9. 2019 v době kolem 14.15 hodin, v sídle úřadu práce na adrese Klatovská třída č. 200e, v podlaží, v prostoru vchodu do kanceláře poškozené E. P., nar. , poté, co se namísto dva zaměstnanci bezpečnostní agentury provádějící ostrahu daného objektu J. R., nar. , a R. T., nar. , a zaměstnanec úřadu práce J. H., nar. , a obžalovaného upozornili, že jeho jednání s úřednicí je již skončeno a vyzvali jej, aby předmětnou kancelář opustil, na což obžalovaný reagoval prudkým zabouchnutím dveří, v důsledku čehož musel J. R. stojící mezi zárubněmi uskočit zpět do chodby, poté, co J. R. znovu otevřel dveře do kanceláře a vyzval obžalovaného k opuštění prostor kanceláře, obžalovaný směrem k J. R. stojícímu v prostoru dveří a R. T. stojícímu za ním hlasitě přednesl, že je zabije a poté z místa sám odešel,

tedy

jednáním pod bodem 1)

jiného lživě obvinil z trestného činu, takový čin spáchal v úmyslu jiného vážně poškodit v zaměstnání a čin spáchal na jiném, který vůči němu plnil svoji povinnost vyplývající z jeho povolání,

jednáním pod bodem 2)

jinému vyhrožoval usmrcením nebo ublížením na zdraví pro výkon pravomoci úřední osoby,

jednáním pod bodem 3)

dopustil se na místě veřejnosti přístupném výtržnosti,

čímž spáchal

jednáním pod bodem 1)

přečin křivého obvinění podle § 345 odst. 1, odst. 3 písm. c), e) trestního zákoníku

jednáním pod bodem 2)

přečin vyhrožování s cílem působit na úřední osobu dle § 326 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku

jednáním pod bodem 3)

přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 345 odst. 3 ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **2 ½ (dva a půl) roku**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný zařazuje pro výkon trestu do věznice **s ostrahou**.

Podle § 75 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu pobytu na území okresu Plzeň – město na dobu **5 (pět) roků**.

Odůvodnění:

1. Důkazy provedenými v hlavním líčení bylo dostatečně prokázáno, že všechny tři shora popsané skutky se staly, spáchal je obžalovaný J. P. a naplnil tak znaky hned tří přečinů, tj. křivého obvinění podle § 345 odst. 1, odst. 3 písm. c), e), vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. b) a výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. V prvním případě je zřejmé, že obžalovaný vedl v plzeňské pobočce Equa Bank o možném neoprávněném stržení finančních prostředků z jeho účtu. Vzhledem k tomu, že se obžalovaný po ukončení jednání nechtěl vzdát a odmítal opustit bankovní pobočku, byla ve dvou případech přivolána policejní hlídka, aby zajistila, že opustí soukromé prostory, v nich setrval proti vůli oprávněného uživatele, tj. banky. V prvním případě výzvě policistů vyhověl, banku opustil a šel na policie a hodlal zde podat trestní oznámení kvůli postupu banky. Zde mu nebylo vyhověno, policisté se obžalovanému snažili vysvětlit, že jeho spor s bankou je čistě občanskoprávní záležitostí. Proto obžalovaný došel znovu do bankovní pobočky, kde opět se zástupcem banky neúspěšně jednal a poté, co byla opět přivolána policejní hlídka, on již jejím výzvám nevyhověl, odmítal bankovní prostory opustit, takže byl vyváděn a pokud se začal při tomto zákroku bránit, byl policisty sveden na zem a byla mu zezadu přiložena služební pouta. Poté byl převezzen na policejní služebnu, kde s ním byly prováděny další úkony. Obžalovaný pak služebnu opustil, aniž by byl viditelně zraněn. Přesto následně sepsal oznámení, jejichž údajnou pravdivost pak potvrzoval při výslechu před Generální inspekcí bezpečnostních sborů (GIBS). V nich přitom uváděl, že byl nejdříve při převozu automobilem verbálně napadán a poté musel přímo v prostorách policejní služebny

snášet fyzické napadání policistů. Ačkoli byl soud v poměrně komplikované situaci, přesto je přesvědčen, že obžalovaný na služebně ani nikde jinde fyzicky napadán nebyl a pokud byl zraněn, jednalo o následek služebního zákroku vedeného proti jeho osobě nikoli na služebně, ale ještě v bance. Tento zákrok přitom soud považuje za zcela oprávněný a vedený obvyklým, zákonu odpovídajícím způsobem. Jeho nařčení policistů A ■ a V ■ proto soud považuje za nepravdivá, a ačkoli se obžalovaný soud snažil přesvědčit o opaku, jednalo se o nařčení konkrétní, adresná a navíc vznesená s vědomím, když nikoli přímo s cílem, aby vedla k postihu dotčených policistů.

2. Vedle toho soud musel konstatovat, že dne 30. 9. 2019 proběhlo mezi obžalovaným a poškozenou E ■ P ■ jednání na úřadu práce. Je možné připustit, že obžalovaný se na místo dostavil původně z důvodu obstarání stravenek, jež mu byly poskytovány jako výplata sociální dávky, avšak využil této příležitosti a se snažil, stejně jako v řadě minulých případů, přesvědčit úřednici pracovního úřadu o nutnosti vyplatit mu dávku mimořádné okamžité pomoci, kterou by mohl využít na úhradu nájemného na ubytovně. I přes veškerou snahu o vysvětlení situace, kdy úřad nemůže takovou dávku poskytovat bez toho, že by bylo předem doloženo, že žadatel skutečně dávku předpokládaným způsobem využije, obžalovaný reagoval eskalací verbální konfliktu s poškozenou P ■, což nakonec vyústilo ve vyslovení výhrůžky, že si takový přístup odskáče nejen ona, ale i její rodina. Obžalovaný byl přitom na úřadu práce dobře známou osobou, nejen s poškozenou P ■ jednal opakovaně a velmi často se taková jednání měnila v konfrontace, napadání a výhrůžky ze strany obžalovaného, který oprávněný požadavek úřadu práce k doložení požadavku na výplatu dávky, nebyl schopen vůbec přijmout a akceptovat. Jelikož byla tato již poměrně závažná výhrůžka, po níž si lez představit minimálně útok směřující proti zdraví, navíc byla přednesena osobou, o níž bylo i na úřadu práce známo, že má za sebou kriminální minulost a navíc byla adresována vůči ženě, je zcela pochopitelné, že taková výhrůžka mohla být adresátem, tedy poškozenou, vnímána nejen negativně, ale také vážně a tedy subjektivně mohla vyvolávat pocit obav a ohrožení.
3. Třetí skutek pak přímo na jednání obžalovaného s poškozenou P ■ bezprostředně navazoval. Do její kanceláře se dostavili pracovníci bezpečnostní služby, která zajišťuje ostrahu objektu pracovního úřadu, tj. R ■ a T ■, které následoval ještě jeden zaměstnanec úřadu práce, tedy J ■ H ■. Byli totiž upozorněni na hluk v kanceláři E ■ P ■. J ■ R ■, který stál přímo v otevřených dveřích jako první, obžalovaného vyzval, aby kancelář opustil, nicméně ten na to reagoval prudkým zabouchnutím dveří. J ■ R ■ pak musel rychle uskočit, jinak by hrozilo, že ho dveře zasáhnou. Dveře proto otevřel znovu, obžalovaného znovu vyzval k opuštění kanceláře, čemuž sice obžalovaný vyhověl, ale právě směrem k zasahujícím mužům přednesl výhrůžku zabitím. Nebylo zcela zřejmé, že by smyslem této výhrůžky bylo dosáhnout nějakého konkrétního jednání dotčených, anebo naopak toho, aby něco konat přestali, spíše se jednalo o projev vzteku, obecné výhrůžky a snahy o zastrašení. Jelikož zaměstnanci ostrahy nemají povahu úřední osoby ve smyslu § 127 trestního zákoníku a současně z výpovědi svědků vyplývalo, že na podobné chování byli za strany obžalovaného více či méně zvyklí, nedá se s jistotou říci, že by se v důsledku jeho verbální projevů cítili zásadně ohroženi. Naopak soud přihlédl k tomu, že této fázi trestného jednání došlo sice z větší části ještě v kanceláři poškozené P ■, ale při otevřených dveřích, kdy bylo možné registrovat útok dveřmi a hlasité výhrůžky obžalovaného, a to všemi, kteří by se pohybovali nejméně po chodbě poblíž kanceláře. Přitom se jedná o veřejně přístupnou budovu, stejně tak kancelář poškozené je veřejnosti přístupná. K události došlo v pracovní době, za plného chodu úřadu. Proto soud zaujal názor, že je možné jednání obžalovaného překvalifikovat na mírněji trestný přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku.
4. Závěrem úvodní části soud dodává, že se zaměřil primárně na hodnocení toho, zda opravdu došlo ke spáchání právě třech popsanych skutků, kdo je případně spáchal a zda se tak obžalovaný dopustil deliktu, který by bylo možné kvalifikovat podle trestněprávních předpisů. Neřešil do detailu otázku, zda se banka zachovala vůči obžalovanému správně, zda mu

správně či nesprávně strhla finanční prostředku z jeho účtu na základě exekučního příkazu či zda postup úřadu práce byl vůči němu ve všech ohledech korektní a rozhodoval podle závazných právních předpisů. K tomu nemá ani kompetence. Případné spory obžalovaného s danými institucemi musí rozhodnout výhradně orgán k tomu zákonem povoláný. Obžalovaný k těmto okruhům otázek předkládal celou řadu listinných důkazů, které soud nakonec provedl, byť měl od samého počátku výrazné pochybnosti o tom, zda mohou přispět k objasnění věci. Nakonec se ukázalo, že skutečně spíše jen zčásti nastiňují podstatu domnělého sporu s bankovním domem, což ale vůbec neřeší to, zda obžalovaný byl policisty bit v prostorách policejní služebny a vedle toho mapují historii sporu obžalovaného o výplatu sociálních dávek v souvislosti se snahou získat ubytování, dokreslují osobnost obžalovaného, způsob jeho jednání, uplatňování svých požadavků a vnímání okolního světa.

5. Obžalovaný se k otázce krivého obvinění v rámci přípravného řízení nevyjadřoval, když využil svého práva nevypovídat. V hlavním líčení se naopak vyjadřoval velmi obsáhle. Popisoval, že v inkriminovaný den přišel jednat do plzeňské pobočky Equa bank, neboť se mu nelíbil postup banky, která mu měla na základě exekučního příkazu strhnout z jeho účtu finanční prostředky. Obžalovaný namítal, že se přitom mělo jednat o peníze, které obdržel výhradně ze sociálních dávek a měly být exekučně nepostižitelné. Uznával, že svědek K■■■■, ■■■■■ pobočky, mu nevyhověl a protože odmítal opustit prostory banky, přivolal policejní hlídku. Ta se skutečně dostavila a po dohodě pak sám dobrovolně z pobočky odešel a dostavil se na základě doporučení policistů na ■■■■■ policie ■■■■■. Podle vlastních slov tam hodlal podat trestní oznámení vůči bance, neboť z jeho pohledu se jevílo její počínání protiprávní a dopouštěla se maření výkonu úředního rozhodnutí. Policisté s ním ale odmítli oznámení sepsat s odůvodněním, že se jedná o výhradně občanskoprávní záležitost. Poté, co ještě v prostorách policejního oddělení učinil telefonickou stížnost na přístup policistů na linku 158, rozhodl se do banky vrátit a v jednání pokračovat. Opět mu nebylo ze strany zaměstnanců banky vyhověno a opět na něj byla přivolána policejní hlídka. Přiznával, že z banky skutečně odejít nechtěl a sdělil vedoucímu pobočky, že na policisty klidně počká. Proto zůstal sedět na židli a nehodlal odejít. Po příchodu policistů jim tvrdil, že se vůči němu banka či její zaměstnanci dopouští trestné činnosti v podobě maření výkonu úředního rozhodnutí, což ale nehodlali akceptovat. Potom se ale rozhodl ze židle zvednout a sám odejít. Dál se k dění v bance, při převozu a na policejní služebně, kam byl eskortován služebním vozem, nechtěl vyjadřovat, aby jeho výpověď opět nemohla být potenciálně považována za protiprávní projev. Nicméně z jeho dalších vyjádření v rámci celého hlavního líčení bylo zřejmé, že s obžalobou nesouhlasí, svá oznámení o napadení ze strany policistů považoval i nadále za oprávněná a pravdivá. Sám sebe považoval za oběť. Nicméně doplnil, že po odchodu ze služebny podal některá oznámení směřující vůči bance a k večeru se dostavil na lékařskou pohotovost se žádostí o ošetření a potvrzení o něm. Nehodlal přitom zaplatit regulační poplatek z důvodu sociální nouze, ale nehodlal se ani ze zdravotnického zařízení vzdálit, takže na něj byla opět přivolána policie, zatímco on sám podával telefonickou stížnost na tísňovou linku 112 nebo 155. Po dohodě s policisty pak polikliniku opustil. V dalších svých vyjádřeních pak upřesňoval, že přímo ošetření nepotřeboval, spíše mu šlo o získání potvrzení o jeho zdravotním stavu, tedy poranění, a jejich zadokumentování. V úplném závěru hlavního líčení pak několikrát zmínil tezi, že jeho písemná oznámení vůbec nebyla směřována k obvinění jakékoli cizí osoby z trestného činu, když nikde nikoho přímo nejmenoval, výslovně se nedomáhal jeho konkrétního potrestání. Upřesňoval, že hlavním smyslem jeho podání bylo zajistit doplnění kamerového systému na pokrytí všech prostor policejní služebny.
6. Obsáhlé pak bylo i jeho vyjádření k dění na úřadu práce dne 30. 9. 2019. Je však také pravdou, že drtivá část jeho výpovědi, z řízení přípravného i před soudem, směřovala k vysvětlení jeho názoru na činnost úřadu práce, který podle jeho mínění plnil velmi špatně své zákonné povinnosti v rámci spolupráce při zajištění ubytování pro sociálně potřebné. Uznával, že se dlouhodobě domáhal, aby úřad, a to v zastoupení poškozené P■■■■ a jejích podřízených, plnil to, co má, byl díky tomu na úřadu neoblíbený a míval časté kontroverze s poškozenou, ale i s dalšími zaměstnanci, včetně zaměstnanců ostrahy. Ti se měli vůči němu opakovaně

chovat neurvale, vulgárně, mělo mu být z jejich strany vyhrožováno. Přiznával také, že v rámci dlouhodobé sporu s pracovním úřadem došlo k tomu, že po určitou dobu nastěhoval své věci k úřadu práce, kde také „stanoval“. Kvůli četným konfliktům byla na místo volána opakovaně policie, státní i městská. Upozorňoval, že v prostorách úřadu byl opakovaně kontaktován i se zástupci médií, které podle jeho mínění, museli přivolat právě pracovníci úřadu. Média pak o něm měla šířit řadu nepravdivých informací o jeho minulosti a tím pak došlo k ovlivňování postojů zaměstnanců úřadu i další veřejnosti k osobě obžalovaného. Dokumentoval tak, že všechny zmíněné osoby jsou pak velmi nevěrohodné. K věci jako takové pak uváděl, že jednání s poškozenou P [REDAKCE], byť se původně týkalo pouze nahlášení splnění povinnosti o výkonu veřejné služby, vyústilo ve verbální konflikt, neboť mu opětovně nebyla schopna pomoci se zajištěním ubytování. Během toho měl poškozenou upozornit na to, že celé jednání si zaznamenává na mobilní telefon. Když dospěl k přesvědčení, že hovor s poškozenou nemá pro něj žádné pozitivní vyústění, rozhodl se v klidu odejít. Předtím, než kancelář opustil, řekl směrem k poškozené P [REDAKCE]: „víte, co paní, já vám ze srdce přeji, abyste vy i vaše rodina skončila tak, jako já“. Rozhodně popíral, že by poškozené přímo vyhrožoval, natož pak k vyhrožování zabitím. Přitom už měl otevřené dveře na chodbu. Nepamatoval si, jestli je pak zase zavřel, ale vybavoval si, že poškozená mu začala něco vysvětlovat, proto se zase posadil na židli v její kanceláři. Náhle slyšel ránu, vešli lidé z ochranky, začali mu tykat a vyzvali ho, ať „dělá, končí a vypadne“. Obžalovaný přiznal, že také pak ochrance tykal, když odpověděl: „nemlat' do těch dveří, nebo tě s nima zbiju“. Poté měl vzít dveře a třísknout s nimi. Když byl poškozenou P [REDAKCE] vyzván, aby s nimi nemlátit, odpověděl jí, že mlátit s nimi a poškozovat je mohou i klienti, když to může dělat ochranka. Poté již měla celá záležitost skončit, kancelář opustil a odešel si vyzvednout stravenky do kanceláře v přízemí. Tam se měl potkat se svědkem H [REDAKCE], který se opět k němu choval neurvale. K dalšímu konfliktu ale už nedošlo, neboť se do objektu dostavila hlídka Policie ČR. Do vestibulu se pak dostavila poškozená P [REDAKCE] doprovázená lidmi z ochranky, obvinila obžalovaného z vyhrožování, napadání a sdělila policistům, že si obžalovaný celé jednání nahrával. On sám ale hned na místě policistům řekl, že ho to sice bude mrzet, ale nahrávku nakonec nepořídil. Na základě dotazů upřesnil, že ve dveřích v kanceláři poškozené P [REDAKCE] stál poškozený R [REDAKCE] a byl doprovázen poškozeným T [REDAKCE]. Také v tomto případě tak obžalovaný popíral, že by se dopustil jednání popsaného v obžalobě.

7. Nejdříve se soud vyjádří ke znaleckým posudkům z oboru zdravotnictví - odvětví psychiatrie, které v minulosti byly v souvislosti s vyšetřením duševního stavu obžalovaného zpracovány v jiných jeho trestních věcech. Byly konstatovány pouze jako listinné důkazy a nový znalecký posudek soud nepožadoval. Obžalovaný o sobě prohlašoval, že je po psychické stránce zcela bezproblémový, netrpí žádnou psychickou nemocí nebo obdobnými komplikacemi a své chování má plně pod kontrolou. Závěry všech znaleckých posudků, které byly na osobu obžalovaného zpracovány v průběhu několika let, mají naprosto shodný závěr v tom, že skutečně netrpí žádnou psychickou poruchou nebo chorobou v pravém slova smyslu. Jeho chování, které může být z něčeho pohledu až extrémní, je důsledkem jeho osobnostního nastavení. Ve všech posudcích se zmiňuje, že u obžalovaného byla shledána smíšená porucha osobnostní, které není problémem medicínským, není ani nijak medicínsky ovlivnitelná. Soud pak připomíná, že obžalovaný si na události bezproblémově vzpomíná, dokáže své zážitky velmi podrobně interpretovat, nevznikly jakékoli pochybnosti o tom, že by užíval jakékoli návykové látky nebo že by např. utrpěl úraz nebo prodělal nemoc, které by mohly jakkoli narušit jeho nervovou soustavu. Na základě těchto poznatků soud nijak nepochyboval o plné zachovalosti rozpoznávacích i ovládacích schopností obžalovaného, tedy zachování plné přičetnosti a tím i případné trestní odpovědnosti. Na tom nic nemění dřívější zjištění znalců o povaze obžalovaného, který je charakterizován jako osoba narcistní, egocentrická, nekritická, impulzivní a agresivní, byť nikoli primárně. Obžalovaný je schopen celou řadu životních situací zvládat naprosto bezproblémově, bezkonfliktně a zodpovědně. O tom svědčí celá řada jeho posudků, např. z azylového domu, Probační a mediační služby, ze sociálního odboru ÚMO Plzeň 2 či ze zprávy o výkonu veřejné služby. To soud nemůže ani nechce popírat. Na druhou stranu je pak také zřejmé, že v situacích, kdy se dostává do názorového střetu nebo je

konfrontován se skutečností, jež neodpovídá jeho představám, dochází u něj k nárůstu negativních projevů, neschopnosti přijmout argumentaci jiné osoby, k nepředvídatelnosti a neuměřenosti chování, jež přechází až v projevy agrese, a to nejen verbální, ale i fyzické. Svědčí závěry jeho předchozích trestních řízení. To samo o sobě nepochybně nemůže vést k závěrům o vině obžalovaného, nicméně to dokresluje jeho osobnost a zaběhnuté způsob chování. Určitě to svědčí o tom, že obžalovaný byl schopen presumované skutky spáchat. Určitě v jeho osobnostním nastavení nebo hodnotovém žebříčku nebyly takové korekce, které by mu v tom vnitřně bránily.

8. V případě prvního skutku bylo nesporné, že obžalovaný skutečně sepsal svá podání zmíněná ve výroku, stejně jako to, že se účastnil podání vysvětlení na GIBS, kde svým vyjádřením do protokolu stvrdil, že skutečně obě podání sepsal on sám a potvrdil správnost údajů v nich uvedených. Už dne 20. 7. 2018 sepsal přípis adresovaný Okresnímu státnímu zastupitelství Plzeň - město, v němž uvádí, že podává trestní oznámení kvůli napadání policisty na [REDAKCE] policie [REDAKCE], kde mu měla být způsobena poranění kolen a zápěstí, což dokumentoval i příloženými fotografiemi (č.l. 125-129). Už z toho podání plyne, že jeho vůlí bylo domoci se případného postihu policistů, nikoli zajištění monitorování všech prostor policejního oddělení kamerovým systémem. Stejně závěry lze dovodit i ze zmíněných podání doručených 23. a 25. 7. 2018 (č.l. 134-135, 145-146, 147-151), v nichž popisuje jednak svůj pohled na jednání v pobočce Equa bank, ale zejména v nich uvádí, jak měl být policisty napaden nejdříve verbálně při nakládání do služebního vozidla před budovou banky a poté i fyzicky v prostorách služebny. Soud pak měl k dispozici i úřední záznam o podaném vysvětlení sepsaný s obžalovaným na GIBS dne 24. 9. 2018, v němž je zachyceno, že obžalovaný P [REDAKCE] na přímý dotaz sdělil, že obě písemná trestní oznámení učinil, psal je svoji vlastní rukou, trvá si na nich a vše v nich uvedl popravdě a nemá potřebu je dál již doplňovat. Nicméně pak na otázku doplnil, že žádná materiální újma mu nevznikla, došlo jen v poškození dobrého jména a ke zranění došlo tak, jak se vyjádřil v písemných podáních (č.l. 155 – 158). Ač se obžalovaný nejdříve nevyjádřil přímo, z jeho vyjádření se dalo vytušit, že stále svá původní obvinění obsažená v písemnostech konkretizovaných shora označoval za pravdě odpovídající, že byl policisty nejdříve slovně urážen, bylo mu vyhrožováno a na služebně byl sražen na zem, připoután k lavici a opakovaně udeřen do obličeje. Samotný obsah listin jednoznačně vyvrací obhajobu, že obžalovaný nepodal stížnost na chování konkrétních lidí, ale sledoval tak zlepšení kamerového monitoringu. Kromě toho, že policistu A [REDAKCE] označuje jako prase, uvádí k jeho identifikaci i jeho celé jméno a služební číslo. Označuje ho jako osobu, která ho na služebně bila a stejně tak měl podle něj postupovat druhý člen hlídky. Byť ho neidentifikuje explicitně, je z kontextu zřejmé, o koho se má jednat. A také je nepochybné, že stížnost se týkala chování policistů, nikoli kamerového systému. Jednoznačně upozorňoval na jejich domnělé prohřešky, požadoval jejich nápravu.
9. Vedle toho byli samozřejmě vyslechnuti jako svědci policisté V [REDAKCE] a A [REDAKCE]. Oba vypovídali v podstatných bodech shodně. Zmiňovali, že do banky dorazili na základě výzvy operačního dispečinku, kontaktovali tam obžalovaného a svědka K [REDAKCE] a jelikož obžalovaný nechtěl pobočku opustit a vyhovět jejich výzvě, rozhodli se ho za ruce vyvést a dopravit ho na služebnu k podání vysvětlení. Protože se obžalovaný snažil vysmeknout, musel být za pomoci páky na ruku sveden na zem a byla mu přiložena pouta. Během převozu na služebnu jim vyhrožoval tím, že zajistí jejich ukončení služebního poměru, když zmiňoval uplatnění stížnosti na GIBS a odbor vnitřní kontroly (OVK). K výhrůzkám fyzickým napadáním nedošlo. K dění na služebně pak sdělili, že obžalovaného nikdo nebil, i když je pravda, že byl po nějakou dobu pobytu na služebně připoután k lavici v místnosti, kde se sepisují úřední záznamy. Poté byl obžalovaný dovyslýchán dozorcí službou, svědkem S [REDAKCE]. Po ukončení všech úkonů byl obžalovaný dotázán, zda potřebuje ošetření, to však odmítl. Proto byl bez dalšího propuštěn ze služebny. Vysvětlovali, že s obžalovaným pobývali v tzv. písárně, neboť tam jsou dva počítače, oni pracovali na obou naráz a obžalovaný mohl být i za pomoci poutání přímo jimi také střežen. Během té doby měl být chvílemi agresivní, vůči policistům vulgární, apod. A [REDAKCE] k tomu doplňoval, že mu byl prostřednictvím datové schránky PČR

obžalovaným zaslán osobní dopis, v němž mu psal, že v případě, že ho bude nějaký policista mlátit, bude se modlit, aby „vychcípala“ jeho rodina, družka a děti. To pak bylo řešeno v rámci přestupkového řízení.

10. Soud si byl vědom toho, že proti sobě stojí dvě tvrzení, verze obžalovaného a verze obou dotčených policistů. Byl si také dobře obeznámen s judikaturou Ústavního soudu ČR, který se významu svědecké výpovědi osoby, jež má zájem na výsledku trestního řízení, věnoval např. v rozhodnutí I. US 520/16, kde konstatoval, že *s ohledem na princip presumpce neviny i právo na spravedlivý proces rozhodně nelze akceptovat shledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem proti němu je výpověď svědka, u něž a priori nelze vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení, přičemž tato svědecká výpověď je posouzena jako věrohodná toliko s odůvodněním, že byla podána pod hrozbou sankce v případě křivé výpovědi*. Soud si je vědom, že policisté by mohli mít zájem na výsledku tohoto řízení. Pokud by se ukázalo, že nesvědčí v souladu s realitou, vystavovali by se nebezpečí obvinění ze zneužití pravomoci či křivého svědectví. Ačkoli se obhajoba principu explicitně vyjádřeného ve zmíněném judikátu dovolávala, je nutné si uvědomit, že v tomto případě soud neměl k dispozici izolované výpovědi obžalovaného a poškozených, ale i celou řadu dalších důkazů, s jejichž pomocí pak mohl hodnotit věrohodnost tří klíčových osob.
11. Obecně lze říct, že úřední záznam jmenovaných policistů o jejich zásahu v bance a následném předvedení odpovídal obsahu jejich svědecké výpovědi. K dění v pobočce Equa bank byl vyslechnut svědek P. K., jenž popisoval, že obžalovaný byl v obou případech, kdy dne 20. 7. 2018 pobočku navštívil, neodbytný, nebyl schopen akceptovat jeho vysvětlení, začínal být slovně agresivní a odmítal opustit bankovní prostory. Byl to právě on, kdo policii žádal o spolupráci. K zásahu policistů pak doplňoval, že probíhal korektně, policisté se zprvu chovali k obžalovanému nekonfliktně. Shodně jako A. a V. vypovídal, že byl P. vyzván, aby odešel, a když tak neučinil a zůstával sedět, uchopili ho za ruce a začali vyvádět. Když se jim snažil vysmeknout, hlídka ho donutila si lehnout a spoutali ho rukama dozadu. Ze svědkova pohledu chování policistů bylo adekvátní. Výpověď svědka K. pak vyznívala jednoznačně v tom smyslu, že to byl právě obžalovaný, kdo byl agresivní, vulgární, jeho chování bylo neadekvátní situaci a rozhodně nesměřovalo k tomu, aby věc bylo možné vyřešit klidně. Dále byl slyšen svědek S. Z., policista z hlídky, která byla přivolána do bankovní pobočky při první návštěvě obžalovaného. Zmiňoval, že obžalovaný byl vůči hlídce mírně arogantní, neustále se policisty snažil poučovat, nakonec s nimi ale spolupracoval, pobočku opustil s poučením, že v případě jakýchkoli stížností má dojít vše nahlásit na obvodní oddělení.
12. K prvnímu výjezdu první hlídky měl soud k dispozici rovněž nahrávku radiokomunikace mezi hlídkou a operačním důstojníkem, který přesně odpovídá popisu situace svědkem Z. s tím, že je také slyšet hlášení, že obžalovaný při odchodu policistům poplival služební vůz. To jen svědčí o averzi obžalovaného vůči policistům. Nic na tom nemění fakt, že obžalovaný toto popíral. Podle mínění soudu je ale informace o plivání na vůz věrohodná. Svědek tehdy v roce 2018, kdy podával operačnímu důstojníkovi hlášení, nemohl tušit, že nahrávka vzniká a zejména, že bude sloužit jako důkaz v trestním řízení. Svědek R. S., jenž dne 20. 7. 2018 vykonával na funkci zástupce dozorcí služby. Potvrzoval, že hlídka složená z policistů V. a A. s obžalovaným přijela k vyřešení přestupkového deliktu, potřebovala sepsat potřebné záznamy. Obžalovaný se domáhal, aby ho vyslyšel právě svědek S., ale ten musel přednostně odjet k jinému ohlášenému případu. Po návratu na služebnu byl obžalovaný stále přítomen, nicméně se nechtěl vyjadřovat ani před ním. Proto byl propuštěn s tím, že své oznámení může podat na jakékoli služebně. Svědek potvrdil, že hlídka s obžalovaným šla do tzv. písárny, což byl zcela běžný postup, neboť je vybavena dvěma počítači. Nebyl důvod tomu nevěřit, a soud se neztotožňoval s podezřením obžalovaného, který uváděl, že na služebně je výslechová místnost a celý krytý kamerovým systémem a právě proto tam nebyl zaveden. Tomu odpovídají i poznatky z fotodokumentace služebny i z videozáznamů z kamerového systému, které potvrzují, že výslechová místnost je poměrně malá, vybavena toliko jedním počítačem. Z naprosto logických důvodů je proto

pochopitelné, proč policisté předvedli obžalovaného právě do písárny, kde ho měli pod přímým dohledem a oba dva mohli souběžně pracovat na počítači. Jejich vysvětlení je věrohodné a soud v tom nespatřuje žádný skrytý záměr. Policista S█████ pak navíc zmiňoval, že při pokusu sepsat s obžalovaným jeho vyjádření, tento si stěžoval výhradně na použití donucovacích prostředků v bance, nikoli na napadení na služebně, nebyl viditelně zraněn, na nic dalšího si neztěžoval.

13. Velmi podstatnými důkazy byly videozáznamy zachycující přítomnost obžalovaného na policejní služebně. Nejenže dávají přesný obraz o tom, kdy přesně obžalovaný na služebně byl v průběhu 20. 7. 2018, ale také, některé další podstatné skutečnosti. Je pravdou, že při první, dobrovolné, návštěvě, se snažil komunikovat s dozorčí službou ve snaze učinit oznámení o údajném protiprávním jednání banky. Je také pravdou, že ze záznamu se dá poznat, že byl v této snaze neúspěšný. Velmi obecně se dá říct, že by policista neměl, bez sepsání oznámení účinného kýmkoli, hodnotit, zda se jedná o věc trestní či nikoli, zda jde o otázku spadající do kompetence policejních složek apod., ale měl by oznámení sepsat a poté rozhodnout o dalším postupu (tím může být klidně odložení věci, postoupení atd.). Jestliže byl obžalovaný schopný si stěžovat na postup policisty v jeho přítomnosti v jiném případě, bylo by s podivem, pokud by bezprostředně neučinil podobné oznámení na policisty, kteří ho měli údajně napadnout na služebně. Ihned po odchodu ze služebny měl k tomu dostatek času. Přesto tak neučinil. Naopak dne 20. 8. 2018 sepsal již jednou zmiňované oznámení, které poslal státnímu zástupci, v němž uvádí, že dne téhož dne byl fyzicky napaden policisty v pobočce Equa bank, kde mu byla způsobena i poranění na kolenou a na zápěstí. Dále zmiňuje, že se téhož večera dostavil na lékařskou pohotovost, aby získal zprávu o zraněních. Ani náznakem se opět nezmiňuje o tom, že by byl policisty napadán či jinak ponižován na policejní služebně. Z toho je zřejmé, že jeho vyjádření nejsou úplně konzistentní, ale v čase, i když nikoli dlouhém, procházela vývojem a změnami. To zcela nepochybně činí jeho vyjádření méně věrohodným. Ze zmíněných videozáznamů je také dobře patrné, že v průběhu druhé (nedobrovolné) přítomnosti obžalovaného na služebně, tedy po předvedení, se skutečně svědek S█████ na přechodnou dobu vzdálil, jak sám popisoval, avšak také je zachyceno, že opakovaně služebnu navštívili další osoby z řad veřejnosti. Ty pak setrvaly na chodbě, dveře směrem k písárně byly po většinu času plně otevřené. Policisté V█████ a A█████ nemohli mít přehled o pohybu cizích návštěvníků na chodbě. V případě, že by obžalovaného napadali a vyhrožovali mu, riskovali by odhalení. Volání o pomoc, jak ho P█████ popisoval v jednom ze svých oznámení, by na chodbu muselo být dobře slyšitelné. Navíc, svědci A█████ i V█████ si museli být dobře vědomi toho, že v případě jakýchkoli komplikací, obžalovaný neváhá podávat stížnosti a podněty k prošetření. Podle jejich slov jim tím vyhrožoval i při převozu služebním autem. Už z toho je jasné, že by si museli být vědomi toho, že okamžikem fyzického napadení poškozeného budou riskovat poměrně zásadní komplikace v podobě minimálně interního vyšetřování ze strany OVK či GIBS. Ani zpráva z lékařské pohotovosti nehovoří přímo o tom, že by měl být obžalovaný přímo napaden na služebně. Hovoří obecně o poranění po napadení policisty. Podrobnosti neobsahuje. Vůbec se ve zprávě nehovoří o údajném napadení ranami do obličeje, poškozený upozorňoval na poranění nohou a zápěstí. Ačkoli zpráva byla nakonec vystavena nikoli jako doklad o ošetření, ale spíše o tom, z jakého důvodu obžalovaný ošetřen nebyl, soud by očekával, že by si obžalovaný na napadení ranami do obličeje, pokud by k němu došlo, stěžoval.

14. Bez přehlédnutí nemůže soud nechat ani dopis, který je možno označit za hanlivý a nenávistný, a byl obžalovaným adresovaný policistu A█████. Ačkoli soud neověřoval jeho existenci, protože to v celkovém kontextu považoval za nadbytečné, je možné zdůraznit, že obžalovaný jeho existenci ani obsah nijak nezpochybňoval. Soud, pokud si má odpovědět na otázku, co mohlo vést obžalovaného k takovému činu, musí dojít k jasnému závěru, že obžalovaný je vůči policistům veden značnou záští. I kdyby, čistě teoreticky, došlo k tomu, že by někdo dal obžalovanému dvě tzv. facky na tvář, není úplně obvyklé, aby došlo k přání smrti adresované celé rodině. Takový způsob uvažování a prezentace se již vymyká obvyklým standardům. Tomu odpovídá i obsah podání shora uvedených, v nichž policisty nazývá

„prasaty“ a rovněž ve vztahu k jejich rodinným příslušníkům se zde vyjadřuje neméně opovržlivě.

15. Obžalovaný rovněž naznačoval, že doba jeho pobytu na služebně byla nebývale dlouhá a neodpovídala standardnímu provedení nutných úkonů ze strany policistů. Zde je třeba upozornit, že videozáznamem je přesně identifikovatelné, že obžalovaný byl na služebnu předveden v 13.23 hodin a sám odcházel v 15.55 hodin. Strávil tam tedy více než dvě hodiny. Během té doby policisté museli sepsat úřední záznam o výjezdu hlídky (č.l. 202) a dva záznamy o použití donucovacích prostředků (č.l. 193 – 196). Konečně pak následoval ještě úřední záznam o podaném vysvětlení sepsaný s policistou S [REDACTED] (č.l. 201). Soud pro provedení takových úkonů považuje uvedený čas za zcela adekvátní, a to zvláště s přihlédnutím k faktu, že se jednalo právě o obžalovaného P [REDACTED]. Soud může z vlastní zkušenosti potvrdit, že díky způsobu své prezentace, obsáhlého, nevěcného způsobu vyjadřování, uplatňování svých postojů, neochotou akceptovat názor jiného, a to třeba i čistě odborný, dochází v jednání s obžalovaným ke značným časovým prodlevám. Průběh samotného hlavního líčení v tomto případě je toho jasným důkazem.

16. Obžalovaný pak fotografiemi svých poranění dokumentoval, že na obou kolenou měl ze dne 20. 7. 2018 oděrky. To soud nechce ani nemůže nijak zpochybňovat. Jak už ale bylo zmíněno, nic to nevypovídá o tom, že by to byl důsledek protiprávního jednání policistů vůči obžalovanému na služebně. Je třeba si uvědomit, že fotodokumentaci z banky i vyjádřením svědka K [REDACTED] bylo ověřeno, že na podlaze banky byl položen zátěžový koberec a na ten byl obžalovaný sveden. Nutno podotknout, že v té době byl oblečen do krátkých kalhot. Z fotodokumentace policejního oddělení soud seznal, že zde je naopak podlaha pokrytá linoleem. Ačkoli nelze bez dalšího říci, že by jeden či druhý povrch vylučoval vznik poranění kolen, je možno říci, že určitě na zátěžovém koberci právě po svedení na zem mohl obžalovaný tato drobná poranění utrpět. Sám obžalovaný přitom v prvotním přípisu ze dne 20. 7. 2018 uváděl, že byl zraněn v bance. To soud považuje za směrodatné, protože nezjistil nic, co by svědčilo o opaku a navíc neshledal ani důvod, proč by obžalovaný v prvotním oznámení lhal. Poranění zápěstí nebylo nijak objektivně zdokumentováno, velmi obecně ho zmiňuje již zmiňovaná lékařská zpráva. Soud uznává, že s největší pravděpodobností byla důsledkem přiložených pout, avšak nemá to žádný podstatný význam pro hodnocení, jestli ho někdo bil do obličeje. Pouta totiž prokazatelně na rukou přiložená měl, a byl také po určité dobu připoután k lavici umístěné v písárně. Pokud obžalovaný poukazoval na způsob, kterým byl předváděn na policejní služebnu z automobilu a jenž je zachycen na videozáznamu z kamery umístěné před vchodem do policejní budovy a následně z chodby policejního oddělení a považoval ho za neadekvátní, pak soud musí připomenout, že byť je předvedení osoby se spoutanými rukama za zády a současně v předklonu razantním opatřením, současně je třeba zdůraznit, že takový způsob bývá volen u osob, které se zasahujícími policisty nespolupracují, mají tendenci nepodvolit se jejich pokynům a výzvám apod. V tomto případě tomu nebylo jinak. Obžalovanému byla přiložena pouta právě proto, že se chtěl policistům vysmeknout, byl vulgární, verbálně agresivní. Za těchto okolností takový způsob vedení eskortované osoby, jež zaručuje minimalizaci hrozby úniku či výpadům proti předvádějíci osobě, soud považuje za plně adekvátní. Jestliže obžalovaný dále upozorňoval na to, že policisté byli již v minulosti instruováni ze strany GIBS o tom, že právě v případě obžalovaného je vhodné s ním jednat v místnosti pod dohledem kamerového systému a naznačoval tak, že postup policistů, kteří ho předvedli do písárny, byl zjevně účelový.

17. Už v předchozích částech odůvodnění soud hodnotil, z jakých důvodů je přesvědčen, že činnost hlídky a přítomnost obžalovaného v písárně byla logická a efektivní ze zcela prozaických a nijak podezřelých důvodů. Navíc vyjádření GIBS adresované Městskému ředitelství policie Plzeň bylo pouhým doporučením. GIB nemá v kompetencích jakkoli činnost Policie ČR řídit a ovlivňovat. Nelze z toho dovozovat, že by policisté cokoli porušili a chovali se tak záměrně účelově, aby si vytvořili možnosti pro fyzické napadání obžalovaného. Spíše je s podivem, z jakých důvodů GIBS doporučuje policejním orgánům, aby právě jednání

s obžalovaným P█████ obrazově dokumentovali a nenavrhovali to u jiných. Spíše se zdá, že doporučení ze strany GIBS vyznívá tak, že policisté měli jednat s obžalovaným tzv. pod dohledem kamer, aby se tak případně vyhnuli opakovaným stížnostem.

18. Souhrn těchto poznatků vede soud k přesvědčení, že obžalovaný ve svých písemných trestních oznámeních neuváděl pravdu, křivě poškozené policisty obvinil v souvislosti s tím, jak měli vůči němu vykonávat své pravomoci. Jeho věrohodnost je vysoce snižována, a to nejen jeho trestní minulostí, osobnostním profilem, prokázanou nenávistí vůči poškozeným, ale také zjevným nelogickým výkladem a překrucováním významu nejrůznějších skutečností, jak se soud snažil právě nastínit. Není vyloučeno, že chování policistů mohlo být odměřené či dokonce přísné. Soud ale nevěří ani tomu, že obžalovaný se choval vstřícně, slušně a nekonzfliktně, jak on sám o sobě tvrdil. Jeho vnímání takových kritérií je evidentně značně posunuté, což bude vysvětleno v dalších částech odůvodnění. Naproti tomu soud nezaznamenal nic, co by snižovalo věrohodnost svědků A█████ a V█████.
19. Jestliže se obžalovaný domáhal opatření dalších důkazů, např. dodatečného zajištění videozáznamu z bankovní pobočky, bylo mu vysvětleno, že to již s odstupem není možné, stejně jako zajišťování dat o telekomunikačních údajích z dané doby. Celá řada dokumentů, které soud třeba i konstatoval (např. žaloba obžalovaného na Equa bank, doklady o jeho jednání s bankou apod), pak neměla pro posouzení věci valného významu. Soud, a obžalovaného na to opakovaně upozorňoval, nechce ani nemůže věcně posuzovat jeho spory s jakýmkoli dalšími subjekty. Soud se zabýval výhradně žalovanými skutky. Rozbor jeho sporů s bankou k tomu nijak nepřispíval, a to ani v rovině hodnocení věrohodnosti svědků.
20. Dále se soud hodnotil, zda obžalovaný vyhrožoval dne 30. 9. 2019 v budově plzeňského úřadu práce poškozené P█████ a také poškozeným R█████ a T█████, případně H█████, i když ten stál podle všech dosavadních poznatků opodál celého verbálního konfliktu a není úplně zřejmé, jestli obžalovaný výhrůžku zabitím směřoval i proti němu. V každém případě o celé záležitosti neexistoval žádný nezávislý objektivní důkaz, a proto soud vycházel z výpovědi aktérů, které pak na základě dalších důkazů nepřímých hodnotil z hlediska věrohodnosti. Na začátku je možné konstatovat, že obžalovaný právě ve spojení s otázkou hodnověrnosti svědků navrhoval obstarání psychologického či psychiatrického znaleckého posudku, jenž by se zaměřil na hodnocení věrohodnosti svědka R█████, případně i T█████. Tito dva muži jsou trestně zachovalí, k jejich osobám nebyly zjištěny žádné negativní poznatky, ani při osobním kontaktu se soudem nejevily známky jakékoli zvláštnosti či osobního nastavení. Nebyla ani zjištěna žádná zásadní okolnost, která by předznamenávala zájem jmenovaných na výsledku tohoto trestního řízení. Fakt, že oba jmenovaní, ale i poškozená P█████, uváděli, že s obžalovaným dlouhodobě přicházeli do menších či větších konfliktů v souvislosti s jeho návštěvami úřadu, není z tohoto pohledu pro soud podstatné. Je to obecné konstatování a nakonec o tomtéž hovořil i obžalovaný. To, že obě strany k sobě nejevily sympatie je tak nepochybné. Z obecného hlediska ale soud v rámci dokazování nenarazil na poznatek, jenž by mohl vzbuzovat pochybnosti o obecné věrohodnosti jmenovaných. Tím soud vůbec nechce říct, že by takoví svědci nemohli být nevěrohodní a málo spolehliví a že jim soud uvěřil pouze na základě takového hodnocení. Soudní znalec - psycholog se ale při posouzení věrohodnosti musí omezit právě a pouze na závěry ohledně věrohodnosti obecné a nemůže hodnotit věrohodnost specifickou, tedy věrohodnost dané osoby ve vztahu k projednávané události. To je otázkou ryze právní, kterou musí řešit soud samostatně. Proto sodu takovému návrhu nevyhověl, znalecké zkoumání považoval za nadbytečné, neboť by objektivně nemohlo přispět k objasnění věci. Konečné stanovisko k věrohodnosti všech výpovědí zaujal s využitím dalších provedených důkazů a logických úvah.
21. Fakt, že jednání na úřadu práce mezi obžalovaným, poškozenou P█████, případně i jinými zaměstnanci, bývalo nejen 30. 9. 2019, ale v podstatě kdykoli, konfliktní a vyhrocené, potvrzoval nejen obžalovaný a poškozená, ale i svědci T█████, R█████ i H█████. Obžalovaný i

poškozená se shodovali v tom, že spor se týkal toho, zda úřad práce dostatečně spolupracuje s obžalovaným při jeho snaze zajistit pro sebe ubytování. Poškozená P. [redacted] mu vysvětlovala, že mu může být vyplacena dávka mimořádné pomoci na zaplacení prvních dnů ubytování, nicméně až doloží, že již má uzavřenou nájemní či ubytovací smlouvu, případně bude zajištěno s ubytovatelem, že potvrdí ochotu ji uzavřít. Naproti tomu obžalovaný požadoval provést výplatu ihned, neboť tvrdil, že ubytovatelé s ním smlouvu nejsou ochotni uzavřít, pokud nezaplátí předem. Na těchto základních bodech kritické situace se shodovali všichni. Hodnocení toho, že situace byla vyhrocená, už bylo odlišné. P. [redacted], R. [redacted], T. [redacted] i H. [redacted] hovořili o agresivitě a vulgaritě obžalovaného, kvůli čemuž musela být opakovaně přivolávána na úřad policie státní i městská, poškozená P. [redacted] zmiňovala i nemožnost obžalovanému vysvětlit stanovisko úřadu, aby jej přijal. Obžalovaný naopak z vyvolávání konfliktu osočoval pracovníky úřadu, jejich aroganci, neschopnost či zjevnou neochotu pomoci. K inkriminovanému dni poškozená sdělila, že se obžalovaný do její kanceláře dostavil s nahlášením výkonu veřejné služby, kdy přinesl potvrzení o odpracování náležitého počtu hodin pro ÚMO Plzeň 3 jako předpoklad výplaty sociálních dávek. Přitom se měl dotázat na výplatu dávek mimořádné okamžité pomoci na úhradu ubytování, s její odpovědí se obžalovaný nespokojil. Vše mělo gradovat, měl ji začít vyhrožovat ztrátou zaměstnání apod., což dělal běžně, ale nakonec začal vyhrožovat její rodině, což už poškozená neunesla a rozhodla se podat na obžalovaného oznámení policii. Potvrzovala, že z obžalovaného P. [redacted] měla už strach, býval totiž vulgární, nadával, vyhrožoval, pořizoval si nahrávky, bouchal do přepážky, práskal dveřmi apod. Potvrdila, že v jeho řeči, kterou si již nepamatovala detailně, což lze s ohledem na časový odstup i pochopit, zaznělo, že si to odnese nejen ona, ale i její rodina. Pod tím si představovala fyzické potrestání. Upozorňovala na to, že obžalovaný už v době, kdy pobýval ve vazbě, zaslal na úřad práce dopis, v němž popřál všem z úřadu, aby je potkalo to nejhorší. I proto z obžalovaného P. [redacted] měla pořád strach. Podle jejího vyjádření, ale i vyjádření obžalovaného, ve chvíli, kdy měla výhrůžka zaznít, nikdo další v kanceláři nebyl a její dveře na chodbu byly zavřené. Obžalovaný v rozrušení ale bouchal do přepážky, křičel, takže se na místo dostavila ochranka, aniž by ji ona sama přivolávala, ale to až ve chvíli, kdy výhrůžka vůči ní a její rodině zazněla. Obžalovaný poté přeměroval svoji pozornost a agresí k členům ostražky objektu.

22. Vyjádření poškozené soud plně uvěřil. Předně je třeba zdůraznit, že to byla poškozená, která se ihned na místě po příjezdu hlídky domáhala, aby obžalovaný předložil svůj mobilní telefon, neboť jí měl tvrdit, že si jednání s ní nahrává. Chtěla tak prokázat pravdivost svých slov. Pokud by si věc vymyslela a křivě obžalovaného nařkla, těžko by se domáhala, navíc bezprostředně po události, zajištění důkazu, který měl u sebe obžalovaný. To ostatně on sám ve své výpovědi potvrdil. K nahrávce ale sdělil, že ji nemá, nepodařilo se mu ji výjimečně pořídit. Přitom to byl on sám, kdo soudu předložil dvě nahrávky pořízené při jednání s pracovníky úřadu. Mimochodem to dokládá, že obžalovaný skutečně měl ve zvyku o jednáních s úřednicemi pořizovat své vlastní zvukové nahrávky. V jednom případě se jednalo o rozhovor s paní I. [redacted], v případě druhém přímo s poškozenou P. [redacted]. Z nahrávek je patrné, že obě ženy jednaly s obžalovaným věcně, bez nadměrných emocí, snažily se mu vysvětlit postup předpokládaný právními předpisy, který je třeba dodržet. Záznamy také zachycují, jak obžalovaný s postupujícím časem v průběhu hovorů ztrácel klid, trpělivost a začínal být hluchý, emotivní až vyvolávající dojem nátlaku a verbální agresivity. I za této situace s ním obě ženy stále hovořily věcně a slušně. To, že obžalovaný jejich vysvětlení nepřijal, je věcí jinou. V obou případech je jednání ukončeno příchodem pracovníka ochranky vyzývajícího obžalovaného k opuštění kanceláře z důvodu ukončení pohovoru. To obžalovaný v obou případech odmítal. Na nahrávce zachycující hovor s paní I. [redacted] je jasně patrné, že to byl právě obžalovaný, který začal příchozím mužům automaticky tykat, odhánět je a měl k nim v podstatě arogantní přístup. Ve druhém případě, kdy situace byla ještě vyhrocenější, dokonce při odchodu vztekla a silně práskl dveřmi kanceláře. Způsob chování obžalovaného musí soud hodnotit nejen jako velmi nestandardní, neslušný, ale též impulsivní se sklony ke značné verbální aroganci až agresivitě. Nejen z těchto záznamů je patrné, že obžalovaný nedokázal nebo nechtěl vůbec přistoupit na argumentaci pracovníků úřadu a

bezohledně prosazoval náhled svůj. Je tak rovněž dobře patrné, že nedokázal v sobě potlačit své negativní emoce, když při odchodu práskal dveřmi. Lze tak uvěřit poškozené dokonce v tom, že při jednání dne 30. 9. 2019 bouchal do přepážky k posílení vlastní argumentace. Obžalovaný je zcela nepochybně k takovému způsobu jednání plně disponován. I s ohledem na dopis, který obžalovaný zaslal pracovníkům úřadu práce jako „novoroční přání“, ale i s přihlédnutím k neméně nenávislnému dopisu, jež zaslal policistu A. [REDAKCE] a byl zmiňován v předchozí části odůvodnění, soud vnímá, že averze obžalovaného ke každému, kdo nevyhověl jeho představám, byla značná a uvěřil tedy i tomu, že byl schopen a také skutečně vyhrožoval poškozené P. [REDAKCE] a její rodině v tom smyslu, že „si to odnesou“.

23. Soud také věří tomu, že poškozená měla z obžalovaného v danou chvíli strach a jeho výhrůžku po odmítnutí vyplacení sociální dávky vnímala jako pohrůžku fyzickou mstou. Obžalovaný vznesl tuto výhrůžku směrem k nepochybně méně fyzicky zdatné ženě. Jeho nonverbální projev nepochybně vykazuje abnormality (gestikulace, bouchání do zařízení úřadu, nocování před úřadem, apod.) a u běžné populace vzbuzuje nepříjemné pocity až obavy z nepředvídatelnosti jeho chování a jeho možné gradace. Proto soud věří tomu, že poškozená mohla považovat pohrůžku obžalovaného jako naprosto vážně míněnou a že by v případě napadení její osoby či někoho z rodiny mohla dojít např. i ke zranění. Obžalovaný namítal, že nejen poškozená P. [REDAKCE], ale i další z úřadu práce, včetně pracovníků ochranky, mohli být ve vztahu k němu negativně ovlivněni informací z masmédií. Dal k dispozici videozáznamy reportáže internetového serveru krimi-plzen.cz a regionální televize ZAK TV, kde se uvádí i některé záležitosti týkající se trestní minulosti obžalovaného, ale i např. jeho vyjádření, že je připraven chovat se z pohledu okolní společnosti neslušně, pokud k tomu bude vyprovokován. Zde je možné připustit, že pracovníci úřadu se tak o obžalovaném mohly dozvědět to, že byl v minulosti osudně trestán, a to i pro násilnou trestnou činnost, že měl v minulosti konflikty na brněnském pracovním úřadu aj., což byly sice především negativa o životě obžalovaného, nelze však říci, že by byly nepravdivé a hrubě zkreslené. Naopak vyjádření obžalovaného tam zachycená potvrzují, že obžalovaný je připraven užívat k prosazování svých zájmů i krajní prostředky. To vše bez ohledu na jejich oprávněnost jeho zájmů, resp. vyhodnocení takové oprávněnosti je pouze dáno pouze jeho vlastní úvahou. Stejně tak je dobře patrná jeho emoční labilita, nevyrovnanost a impulsivita v jiném (přirozenějším) prostředí, než ve formálním prostředí soudní síně. Podle mínění soudu to jen podporuje závěry shora uvedené. Obžalovaný opakovaně namítal, že policejní orgány nedostávaly od pracovníků úřadu práce správné informace o kamerovém systému a nebylo tak možné zajistit videozáznamy související s projednávanou událostí. V této souvislosti soud musí uvést, že skutečně není úplně jasné, zda a jakým způsobem byly získávány relevantní informace o kamerových záznamech a jejich dostupnosti. V jednom z úředních záznamů (č.l. 200) se zmiňuje, že policista požadované informace získával od J. [REDAKCE] H. [REDAKCE]. Ten to jednak popřel, jednak uvedl, že neměl s IT technikou nic společného. Vedle toho ale z vyjádření svědků R. [REDAKCE] a T. [REDAKCE], ale i z úředních záznamů PČR (založených především v příloze 1), jež se týkaly i jiných událostí, vyplývá, že kamerový systém byl zaměřen na vchod budovy a její okolí, rozhodně nesnímal jednotlivé kanceláře. Je přitom evidentní, i z výpovědi samotného obžalovaného, že konflikt s poškozenou P. [REDAKCE] probíhal zcela uvnitř kanceláře a k objasnění jeho průběhu by tedy ani videozáznam bez zvukové stopy (třeba i z přílehlé chodby nenapomohl). Nakonec pak obžalovaný zmiňoval i to, že v úředních záznamech o výjezdech policejních hlídek na pracovní úřad jsou poznámky o tom, že obžalovaný nikomu na místě nevyhrožoval (především úřední záznam na č.l. 30 přílohy 1). Zjištění uvedená v úředním záznamu soud nemůže podrobit kritickému prověření, neboť evidentně je zpracován velmi ledabyle. Není z něj patrné, kdo věc oznamoval, u koho pak bylo oznámení ověřováno, tedy jací svědci měli potvrzovat, že obžalovaný nikomu nevyhrožoval apod. Je zvláštní, že například hlídka na místě zjišťovala, kdo věc oznamoval (to by mělo být zřejmé z policejních evidencí), u koho přesně ověřovali informace aj. Vypovídací schopnost této listiny tak nelze přeceňovat, avšak soud připouští, že skutečně policejní hlídka dne 5. 8. 2019 mohla objektivně dojít k prezentovaným zjištěním. Je však třeba připomenout, že soud neřešil událost z 5. 8. 2019, ale z 30. 9. 2019, která probíhala za zcela jiných okolností, z jiných

důvodů a za účasti přesně ustanovených osob, jejichž konkrétní procesně použitelné výpovědi soud nyní kriticky hodnotil a činil z nich právě zmíněné závěry. Vedle toho např. úřední záznam z 28. 8. 2019 dokumentuje zneužívání tísňové linky 158 obžalovaným, který nahlásil, že mu na adrese úřadu práce vyhrožují, nicméně po příjezdu Policie ČR již informoval hlídku o tom, že telefonoval preventivně, neboť vyhrožování v budoucnu teprve očekává. Je otázkou, zda i v tomto jeho počínání nemůže být spatřováno protiprávní jednání. V každém případě to ale napovídá o sklonech k účelovému až manipulativnímu jednání a prosazování svých cílů. Stejně tak z těchto úředních záznamů z července až září 2019 plyne, že obžalovaný byl policisty upozorňován na jednání přestupkového charakteru, jehož se dopouští přespáváním na pozemku úřadu práce, výzvy však nerespektoval. To jen dokládá zvláštnost povahy obžalovaného, který je přesvědčen o tom, že je to on, kdo určuje, jaká pravidla by měl dodržovat a jakými vázán není, případně jaká pravidla by měla ctít ostatní subjekty.

24. Velmi obdobná situace byla i u druhé části události, jež už se ale netýkala poškozené P██████████. Soud nehodlá opakovat argumentaci z předchozí části odůvodnění rozsudku, pouze zopakuje, že obžalovaného musel vnímat jako osobu nepřilíš věrohodnou, nespolehlivou, naopak při jednání s oponenty impulsivní až agresivní, byť primárně v rovině verbální. Poškození R██████████ a T██████████, stejně jako svědek H██████████, který sice nebyl zaměstnancem bezpečnostní služby, ale šel R██████████ a T██████████ vypomoci, potvrzovali, že v daný den na místě byli a zasahovali v kanceláři svědkyně P██████████. Shodovali se také v tom, že jako první šel ke kanceláři R██████████, poté T██████████ a nakonec H██████████. Je jasné, že událost, která se odehrála před půl rokem, nepopisovali úplně stejně do všech detailů. Pokud by se tak stalo, mohlo by to napovídat o nějaké domluvě svědků, ale tomu nic nenasvědčovalo. Důležitá shoda byla v podstatných bodech. Kromě již zmiňovaného pořadí, v němž přicházeli ke kanceláři, ve svých výpovědích uváděli také to, že dveře do ní byly zavřené, otevíral je poškozený R██████████ a ten také obžalovaného vyzval, aby kancelář opustil. Stejně také zmiňovali, že obžalovaný se v první chvíli osočil na R██████████ stojícího v prostoru dveří a prudce jimi zabouchl, takže R██████████ musel uskočit. V opačném případě by jej zasáhly. Nakonec tento moment fakticky ve své výpovědi potvrzoval obžalovaný. Následně poškozený R██████████ dveře otevřel, znovu obžalovaného vyzval k ukončení jednání, na což obžalovaný měl reagovat invektivami vůči nim samotným, konkrétně zvoláním, že je všechny zabije (poškozený T██████████ si tím byl jist, podle svého vyjádření, na 90 %, R██████████ a H██████████ si byli jisti zcela) Na to měl z kanceláře odejít do přízemí. Tento sled událostí pak mimochodem potvrzovala také svědkyně P██████████. Ta zabouchnutí dveří obžalovaným P██████████ označila za razantní a potvrdila také to, že příchozím vyhrožoval zabitím, Stejně jako poškození R██████████, T██████████ a svědek H██████████, nepotvrzovala, že by s tím byl spojen jakýkoli konkrétní požadavek. Naopak poškození hovořili o tom, že se jednalo o výhrůžku zvolanou do prostoru.

25. Je pravdou, že R██████████ i T██████████ se shodovali v tom, že stáli za sebou, takže je obžalovaný musel vidět. Na druhou stranu H██████████, který o tom rovněž hovořil, stál o několik metrů vedle, takže ho nebylo možné z kanceláře svědkyně P██████████ přímo spatřit. Není tak vůbec jasné, že v okamžiku, kdy výhrůžka zazněla, obžalovaný věděl o jeho přítomnosti a zřejmě tak výhrůžku vědomě vůči němu ani neadresoval. Je pravdou, že ve výpovědi zmíněných tří mužů jsou i dílčí rozpory. Zatímco R██████████ popisoval, že ve chvíli, kdy obžalovaný pronesl výhrůžku, seděl, zbylí dva mluvili o tom, že je pronesl v okamžiku odchodu. Z fotodokumentace kanceláře pořízené při ohledání místa činu je patrné, že se jedná o nevelký prostor. Z výpovědi vše také soud seznal, že tato část události se odehrála velmi rychle. Soud pak chápe, že může být poměrně těžké rozeznat či si po půlroce upamatovat, kdy přesně výhrůžka zazněla. To platí tím spíše, že chvíli kdy obžalovaný seděl (židle se nacházela v těsné blízkosti dveří) a kdy vykročil z otevřených dveří, mohly dělit pouhé jednotky vteřin. Další, obžalovaným zdůrazňovaný rozpor měl být ve vyjádření R██████████, T██████████ a H██████████ o tom, zda obžalovaný, případně jak, vyhrožoval poškozené P██████████. Zatímco T██████████ vypovídal, že po jejich příchodu obžalovaný v kanceláři něco vykřikoval, ale nezaregistroval, že by poškozené P██████████ a její rodině jakkoli vyhrožoval. R██████████ a H██████████ pak naopak potvrzovali, že takové výhrůžky slyšely, včetně dalších vulgarit. Zde je možné říct, že T██████████ vyjádření nevyvrací,

že obžalovaný poškozené P. nevyhrožoval. On jen uváděl, že výhrůžky nezaslechl, resp. je svým sluchem nezachytil. R., který byl první v řadě a do kanceláře vstupoval, naopak popisoval jednání a obžalovaného celkem přesně. Obžalovaný podle všech vyjádření křičel a je tedy pochopitelné, že by takové projevy byly slyšet až na chodbu i přes zavřené dveře. Pro soud ale tento moment nebyl rozhodující, neboť věrohodnost samotné poškozené a její výpovědi soud věnovat podrobné odůvodnění. Podstata, že obžalovaný hovořil s poškozenou nahlas, je u všech tří stejná a nejméně dva pak potvrzovali i výhrůžky vůči ní. Fakt, že nedokázali s významným časovým odstupem interpretovat do detailu jednotlivé výhrůžky, není díky časovému odstupu nijak překvapivý. Poškození R. a T. rovněž zmiňovali, že na základě předchozích zkušeností, věděli, že obžalovaný se veškerá jednání na úřadu nahrává a tudíž by pro ně opět, stejně jako u poškozené P., nedávalo smysl, aby si vymýšleli a uváděli nepravdivé informace s rizikem následného použití zvukového záznamu. Poškozený R. dokonce potvrzoval výpověď poškozené P., že obžalovaný i 30. 9. 2019 na místě tvrdil, že vše má zaznamenáno ve svém mobilním telefonu. Proto se také domáhali vydání audiozáznamu. Pokud si také poškození byli vědomi pořizování audionahrávek obžalovaným, jistě by si nedovolili k němu chovat hrubě nebo dokonce vědomě v rozporu se závaznými předpisy. Soud proto nevěří obžalovanému, že by to byli poškození, kdo by s obžalovaným vyvolávali konflikt. Nakonec v již zmiňované nahrávce jednání u pracovnice I. bylo dobře slyšitelné, že je to právě obžalovaný, kdo se okamžitě po příchodu ostraha chová podrážděně, tyká příchozím atd. Stejně tak na druhé nahrávce, tj. jednání u poškozené P., je dobře patrné, že je to obžalovaný, kdo působí podrážděně a vznětlivě, zatímco ostraha ho vyvádí v klidu, bez slovního napadání. Soud uznává, že v druhé části nahrávky je slyšet rozhovor obžalovaného s dalším pracovníkem ostraha, který se na místo dostavil dodatečně (nikoli s T. nebo R.). Je také pravdou, že vyjadřování této osoby, bylo vůči obžalovanému neucitvé, hrubé až výhrůžné. Lze souhlasit s obžalovaným, že takové jednání by mohlo naplňovat znaky deliktu přestupkového nebo trestního. Hodnocení této situace ale nebylo a ani nemohlo být předmětem tohoto trestního řízení. Z pohledu věrohodnosti výpovědi svědků je pro soud důležité, že nikdo z nich není na nahrávce zachycen, že by se k obžalovanému choval násilnicky, vulgárně či jinak nemravně. Není vyloučeno, naopak je to velmi pravděpodobné, že obžalovaný byl u zaměstnanců úřadu i ostraha nepopulární kvůli svým častým nestandardním postupům a konfrontacím, a ti mohli mít k němu řadu výhrad. Na druhou stranu, nahrávky předložené obžalovaný paradoxně prokazují, že si přesto dokázali udržet profesionální odstup, vystupovali umírněně a korektně. Pokud k tomu soud přičte již zmíněné hodnocení obžalovaného, vědomí poškozených o možném nahrávání, prokázané hrubé až nenávistné vyjadřování obžalovaného na adresu svého okolí i shodu nejméně čtyř svědků o tom, že výhrůžky zabitím zazněly, pak soud musel uznat, že obžalovaný v rámci nezvládnutých emocí skutečně směrem nejméně k T. a R. zabitím vyhrožoval.

26. Předmětem dokazování byla i otázka, do jaké míry byla výhrůžka obžalovaného způsobila vyvolat u poškozeného T. a R. dojem ohrožení. Oba poměrně obsáhle popisovali, že obžalovaného vůči nim samotným nijak nevybočovalo z toho, na co byli zvyklí z předchozích návštěv. Je také evidentní, že výhrůžka nebyla doprovázena dalším atakem, verbálním ani fyzickým. Obžalovaný již dále poškozené nijak neohrožoval, okamžitě z místa odcházel. Lze tak jeho projev vnímat spíše jako pokus o zastrašení, vyjádření své nelibosti. Směřoval přitom vůči dvěma mužům, ti tedy byli v případné převaze a současně potvrzovali, že obavu z bezprostředního ohrožení přímo nepocíťovali.

27. Závěrem této části se pak soud zmíní ještě k samotné obhajobě obžalovaného. Ten totiž potvrdil, že ve chvíli, kdy R. stál ve dveřích, skutečně třáskl do dveří, nikoli ale ve snaze zasáhnout poškozeného, ale pouze je chtěl prostě zavřít, neboť ostraha začala rušit jeho jednání s poškozenou. Je vcelku jedno, jaký byl jeho původní úmysl, nicméně sám uznával, že věděl o tom, že poškozený R. stojí ve dveřích, v tom se nijak nelišili a pokud s dveřmi, jak sám uváděl, třáskl, musel počítat s tím, že dveře poškozeného mohou zasáhnout a mohly by mu tak způsobit i nějaké zranění, i kdyby asi nikoli nijak závažné. Svůj slovní projev vůči ostraze

popisoval jako: „nemlat’ do těch dveří, nebo tě s nima zbiju“. To mělo být v reakci na skutečnost, že poškozený R■■■■ trřískl dveřmi. Bez ohledu na to, že nikdo další z přítomných nepotvrzoval, že by R■■■■ s dveřmi do někoho či do něčeho udeřil, je možné připomenout, že podle fotodokumentace se dveře otevírají z chodby doprava do kanceláře. Těžko si lze představit, jak by poškozený s nimi mohl trřísknout. Stejně tak soudu přijde velmi zvláštní výhrůžka, že by měl obžalovaný právě těmi dveřmi někoho zbit. Takové vysvětlení tedy soud považuje za nevěrohodné, účelově upravené v souladu s cílem dosáhnout beztrestnosti. Proto soud obžalovanému a jeho obhajobě neuvěřil.

28.Soud shledal, že skutky popsány ve výrokové části rozsudku obžalovaný naplnil zákonné znaky skutkových podstat třech přečinů. Skutek pod bodem 1) je hodnocen jako přečin křivého obvinění podle § 345 odst. 1, odst. 3 písm. c), e) trestního zákoníku. Obžalovaný totiž jiného lživě obvinil z trestného činu, takový čin v úmyslu jiného vážně poškodit v zaměstnání a čin spáchal na jiném, který vůči němu plnil svoji povinnost vyplývající z jeho povolání. V okamžiku, kdy obžalovaný o policistech A■■■■ a V■■■■, nerozhodno zda písemně či do protokolu, sdělil, že mu měli slovně vyhrožovat a poté fyzicky napadat, a to vědomě v rozporu se skutečností, činil tak lživě. Musel si být přitom logicky vědom toho, že pokud policistu obviní z toho, že v rámci výkonu služby vůči němu spáchal závažné protiprávní jednání, dokonce trestný čin, jasně mu tak hrozí trestní stíhání a v případě odsouzení i ztráta zaměstnání. To je bezesporu možno považovat za vážné poškození dané osoby v zaměstnání. Už nebylo zmíněno, lživě oznámení napadalo policisty, kteří byli ve službě, ve stejnokroji (nemohlo tak dojít k omylu) a s obžalovaným domluvou řešili nejdříve opuštění cizích prostor, pak vůči němu zasahovali, když ho vyváděli po neuposlechnutí výzvy k opuštění od protiprávního jednání a nakonec proti němu zasahovali i užitím donucovacích prostředků, zajištěním a předvedením. Plnili tak své povinnosti vyplývající ze svého služebního postavení, které jsou upraveny především v zákonu č. 273/2008 S., o Policii České republiky, a zákonu č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Čin byl spáchán minimálně v úmyslu eventuálním podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, protože musel rozumně předpokládat, že svým jednáním může způsobit křivený následek, tj. poškození cti a dobrého jména poškozených.

29.Druhý skutek byl nakonec soudem kvalifikován jako přečin vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, protože jinému vyhrožoval ublížením na zdraví pro výkon jeho pravomoci úřední osoby. Pokud obžalovaný poškozené P■■■■ řekl, že si to „odnese“ ona i její rodina, zcela jistě se to dá z pohledu adresáta výhrůžku vnímat jako výhrůžka ublížením na zdraví. Dotčený výrok není úplně konkrétní, proto soud na rozdíl od obžaloby upustil od tvrzení, že se jednalo o výhrůžku usmrcením. V tomto nejasnost vyložil ve prospěch obžalovaného, nicméně výhrůžku způsobením přinejmenším újmou na zdraví je jasná. Obžalovaný ji přitom vyslovil vůči ■■■■■ ■■■■■ úřadu práce. Ta není běžným zaměstnancem úřadu, který je jistě orgánem státní správy, ale podléhá režimu tzv. služebního zákona a odpovídá za svěřený úsek. Z pohledu trestněprávního se tak jedná o úřední osobu ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Poškozená P■■■■, případně její podřízení na daném odboru, byla oprávněná rozhodovat o dávce mimořádné pomoci, o níž obžalovaný neúspěšně žádal a nesouhlasil s odůvodněním poškozené pro její nepřiznání. Právě pro výkon její pravomoci – nepřiznání dávky – zazněla z úst obžalovaného výhrůžka. Opět tak činil zcela úmyslně, tentokrát v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť chtěl zasáhnout osobní integritu poškozené. Laicky řešeno, chtěl ji zastrašit či pohrozit, a intenzita výhrůžky újmou na zdraví byla nepochybně zvýšena.

30.Jednání obžalovaného P■■■■, které následovalo poté, co zazněla výhrůžka poškozené P■■■■ a týkalo se především příchozích T■■■■ a R■■■■. Obžaloba sama ustoupila od původní právní kvalifikace, když ta počítala s přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku. Uznala, že výhrůžka usmrcením zazněla, nicméně nikoli nebylo prokázáno, že by byla doprovázena nějakým konkrétním požadavkem obžalovaného vůči poškozeným. Na

závěr hlavního líčení pak státní zástupce navrhoval jednání obžalovaného kvalifikovat jako přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku. Toto zákonné ustanovení vyžaduje, aby pachatel vyhrožoval usmrcením, těžkou újmou na zdraví nebo jinou těžkou újmou takovým způsobem, že to může vzbudit důvodnou obavu. Pokud soud konstatoval, že obžalovaný k poškozeným pronesl, že je zabije, je jasné, že se jedná o výhrůžku zabitím. Podle názoru soudu je ale sporné, že byla způsobilá fakticky způsobit u dotčených mužů skutečně důvodnou obavu. Byli na podobné jednání obžalovaného z minulosti již zvyklí, přesto proti němu opakovaně zakročovali a neprojevovali přitom známky strachu či vážnějších obav. Proto soud nemohl akceptovat ani tento návrh na právní kvalifikaci. Nicméně i tak je soud přesvědčen o tom, že poslední skutek obžalovaného je nutné považovat za trestný čin, a to přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Především je nutné si uvědomit, že v inkriminovaný okamžik obžalovaný stál sice v kanceláři poškozené P ■■■■■, ale když prudce zabouchl dveře, tak poškozený R ■■■■■ stál mezi dveřmi a kterýkoli kolemjdoucí mohl vnímat průběh konfliktu mezi obžalovaným a R ■■■■■, T ■■■■■ a zčásti i Skutek proběhl dokonce v průběhu běžné úřední doby, kdy lze v daném místě předpokládat zvýšený pohyb osob. Proto soud tvrdí, že obžalovaný se činu dopustil na místě veřejnosti přístupném. Za vlastní výtržnost, jíž se dopustil právě na místě veřejnosti přístupném, považuje nejen útok na poškozeného R ■■■■■ dveřmi, které zabouchl způsobem, kdy očekával jejich náraz do těla poškozeného, ale i následně vznesenou výhrůžku zabitím. To, že poškozený R ■■■■■ nebyl fakticky zasažen, nebylo výsledkem vůle obžalovaného, ale vlastní obranné reakce poškozeného. Výhrůžka činila projev intenzivnějším, a to nejen pro vnímání poškozených, ale i osob přítomných na chodbě či v přilehlých kancelářích. Obžalovaný také zde jednal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Je sice pravdou, že soud v průběhu hlavního líčení nabyt podezření, že obžalovaný má velmi osobitý názor na dodržování veřejného pořádku a na hodnocení, co by mělo být z pohledu veřejnosti respektováno (především, pokud jde o jeho projevy), na druhou stranu obžalovaný, jako plně přičetný, si nepochybně uvědomuje základní pravidla společenského soužití – vyhrožovat smetí i útočit na někoho fyzicky je nežádoucí. On tato pravidla tedy porušil zcela vědomě a porušil tak úmyslně zájem na ochraně veřejného pořádku i osobní integrity poškozených.

31. Při úvaze o druhu a výměře trestu soud vycházel z hledisek uvedených v § 37 až 39 trestního zákoníku. Společenská škodlivost přečinů, jimiž byl obžalovaný uznán vinným, je již samotným porušením jejich objektů. V prvním případě je to zájem na zachování osobní integrity ve smyslu ochrany každého jedince před nepravdivým nařčením směřujícím k porušení jejích práv, a to ve spojení se zájmem na ochraně osobní cti každého. V případě trestného činu podle § 326 trestního zákoníku je objektem zájem na zajištění řádného a nerušeného výkonu veřejné moci prostřednictvím k tomu určených úředních osob. Výtržnictvím pak zasáhl do zájmu na ochraně veřejného pořádku a opět i zájmu na ochraně lidské integrity. Závažnost těchto deliktů je pak zvyšována tím, že se jich obžalovaný dopustil v relativně malém časovém odstupu od jeho posledního propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Je patrné, že obžalovaný ani v průběhu hlavního líčení nezískal na svoje jednání kritický náhled. Nepřipouští si jakékoli vlastní pochybení. To je pak rizikovým faktorem z pohledu možné recidivy. On sám dokonce opakovaně konstatoval, že v případě opakování situace ze strany úřadu práce, avšak nikoli výhradně plzeňského, ale i kdekoli jinde, bude se opakovat i způsob jeho chování. Soud pak musí připomenout, že obžalovaný se velmi neuctivě k poškozeným, a to z řad policistů i pracovníků pracovního úřadu, choval značně neuctivě i poté, kdy věc byla v řešení orgánů činných v trestním řízení (např. zaslání „vánočního přání“ na úřad práce aj.) Na druhou stranu soud uznává, že především jednání obžalovaného na úřadu práce mohlo být ovlivněno skutečně jeho nepříznivou sociální situací. Stejně tak uznává, že i vůči obžalovanému se někteří pracovníci ostrahy úřadu práce mohli chovat nevybíravě a není dokonce vyloučeno, že i protiprávně. Obžalovaný sám připomínal, že vše by mělo být řešeno v rámci přestupkového řízení. Soud tak do jisté míry dokáže pochopit psychický diskomfort obžalovaného, avšak jeho chování jako celek nelze tolerovat a rozhodně zmíněné okolnosti nevedou k zániku jeho trestní odpovědnosti. V jeho prospěch

hovoří také fakt, že křivá obvinění směrem k policistům neměla za následek žádné mimořádně závažné následky. Policisté byli předmětem prověřování, nebylo proti nim ani zahájeno trestní stíhání ve smyslu § 160 odst. 1 trestního řádu. Nebyli omezeni ani v rámci zaměstnání, nedošlo ke ztrátě výdělkům a nic nesvědčí ani o tom, že by došlo k výraznějším zásahům na cti osobní nebo profesní. Tím však soud nechce nijak relativizovat původní závěr, že obžalovaný policisty křivě obvinil nejméně s vědomím, pokud ne s hlavním cílem, aby došlo k jejich postihu, a to včetně postihu v rámci trestního řízení. Stejně tak jeho vyhrožování směrem k poškozené P. [REDAKCE] nemělo žádný skutečně závažný následek, neboť se ukázalo, že poškozená je dostatečně morálně a profesně integrovaná. K eliminaci následků v podobě trvalých obav, jež by se mohly projevit i na psychice poškozené, bezpochyby došlo i díky umístění obviněného do vazby, takže je zřejmé, že v současné době není schopný své výhrůžky realizovat. Polehčující okolnost ve smyslu § 41 trestního zákoníku soud neshledal, když chybělo i doznání obžalovaného. Naopak přitěžujících okolností musel soud konstatovat hned několik. Trestný čin křivého obvinění obžalovaný spáchal z pomsty, kdy sám vyhodnotil jejich zákrok vůči jeho osobě jako nepřiměřený a nespravedlivý. Stejně tak soud musí konstatovat, že se obžalovaný dopustil více trestných činů a navíc je hodnocen jako recidivista, tedy osoba, která již v minulosti byla soudně trestána a dokonce pobývala ve výkonu trestu odnětí svobody. Jeho předchozí trestná činnost byla sice kvalifikována různorodě, ale její podstatou byly opakované konflikty s dalšími osobami, a ty řešil neadekvátně verbálními, ale též fyzickými útoky. Nyní projednávané skutky tedy nijak zvlášť nevybočují z jeho kriminální kariéry. Protiprávní jednání obžalovaného je v tomto ohledu v podstatě kontinuální. Již zmíněný fakt, že obžalovaný spáchal více trestných činů je důvodem pro postup podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku a ukládal tak úhrnný trest za všechny sbíhající se delikty. Nejprísnější trestní sazbou, tedy i rozhodnou, je rozpětí od jednoho do pěti let odnětí svobody podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku. Především díky méně závažným následkům verbálně vedených trestných činů soud dospěl k přesvědčení, že na obžalovaného je možné působit sankcí ještě v jedné třetině zákonné trestní sazby. Pokud měl soud hodnotit hlediska pro uložení nepodmíněného trestu ve smyslu § 55 odst. 2 trestního zákoníku, dospěl k přesvědčení, že v tomto konkrétním případě nelze předpokládat, že by trest nespojený s pobytem ve vězeňském zařízení vedl k nápravě obžalovaného. Soud je fakticky přesvědčen, že naděje na převýchovu obžalovaného je díky jeho osobnostnímu nastavení, které je vzhledem k jeho věku již neměnné, je prakticky minimální. Jak už bylo řečeno, že obžalovaný není schopen reálného náhledu, natož pak sebekritického a přitom to je jedním z hlavních předpokladů nápravy. U obžalovaného P. [REDAKCE] díky tomu velmi výrazně stoupá význam represivního účelu trestu, generálně preventivní a ochrany společnosti před nepříznivými důsledky jeho excesů, i když jen po časově omezenou dobu. Soud je tak přesvědčen, že jiný trest odnětí, než v nepodmíněné formě spojené s jeho bezprostředním výkonem, není možný. Za takového stavu soud obžalovaného umístil v souladu s § 56 odst. 2 písm. a) trestního řádu do věznice s ostrahou. Nebyl mu ukládán výjimečný trest, trest za delikt spáchaný ve prospěch organizované skupiny, ani nejméně osmiletý trest za zvlášť závažný zločin a nebyla ani splněna žádná jiná z podmínek pro umístění do věznice se zvýšenou ostrahou. Jsou tak splněny předpoklady pro zařazení obžalovaného do mírnějšího typu věznice. Současně soud musí konstatovat, že obžalovaný pobýval na území města Plzně od jeho posledního propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, tj. více než rok. Přesto si tu nevytvořil žádné solidní sociální ani pracovní zázemí. Pohyboval se přitom v oblasti s mimořádně četnými pracovními nabídkami, kde je i z činnosti soudu velmi dobře známo, že i osoby s trestní minulostí jsou schopny, pokud mají zájem, velmi dobře se etablovat na pracovním trhu. Obžalovaný je nezaměstnaný, bez stálého místa pobytu a domáhá se plného zajištění péče o svoji osobu u orgánů státní správy či jiných subjektů. Je přitom vidět, že během doby, kterou v Plzni spáchal, se dopustil vícero trestných činů, z části směřovaných proti tomu, u koho se domáhá pomoci. Soud musí učinit závěr, že pobyt obžalovaného, který na území okresu Plzeň – města nemá trvalý pobyt, rodinné ani sociální zázemí, není vůbec přínosný. Evidentně inklinuje k trestné činnosti, asociálnímu způsobu života, vytváření konfliktních situací (bez ohledu, zda se dají podřadit pod trestněprávní delikty) a z pohledu obyvatel Plzeňka a jejich ochrany tak není zájem na tom, aby zde i nadále, prakticky bezdůvodně a pozitivního efektu,

setrával. Proto soud přistoupil k uložení trestu zákazu pobytu na území Okresu Plzeň – město, a to na dobu pěti roků. Výměra této sankce dosahuje mírně pod polovinu zákonného rozpětí, jež je jinak dáno intervalem od jednoho do deseti let. Z pohledu soudu je tento trest přiměřený a přitom také dostatečný. Po uplynutí stanovené doby, která se započítává až od chvíle ukončení pobytu ve vězení, nic nebrání tomu, aby obžalovaný Plzeň navštívil, zvláště za předpokladu, že změní své postoje, přesvědčení a reakce v životních situacích, kdy se střetne s kýmkoli, kdo bezvýhradně nesouhlasí s jeho názory či dokonce je neakceptuje a smysluplně mu oponuje. Zatím takové interakce obžalovaný není schopen, přesto nejen obyvatelé zapovězeného okresu, ale i zbylí občané tohoto státu, budou doufat, že obžalovaný takové změny je schopen. V opačném případě, pokud k nekritickému prosazování svých zájmů bude využívat shora popsané způsoby chování, či dokonce ty, kterých užíval v případech skutků, pro něž byl trestán v minulosti (s prvky fyzického násilí), musí počítat s rizikem opakovaných trestních postihů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 8 dnů od doručení opisu písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Plzni prostřednictvím soudu podepsaného.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i z části ve prospěch nebo neprospěch obviněného, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě k jeho podání nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Plzeň, 30. března 2020

Mgr. Vladimír Žák
samosoudce
Okresní soud Plzeň - město